

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 545/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 213/2013 z 30. apríla 2013 vo výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania takto

rozhodol:

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 213/2013 z 30. apríla 2013 vo výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 213/2013 z 30. apríla 2013 vo výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] finančné zadostučinenie nepriznáva.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] v sume 418 € (slovom štyristoosemnaásť eur) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Lubomíra Müllera, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 545/2014-6 z 24. septembra 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 213/2013 z 30. apríla 2013 vo výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania.

V podanej sťažnosti sťažovateľ uviedol: „Rozsudkom Vojenského obvodového soudu Prešov ze dne 30. 6. 1981 sp. zn. T 98/81 byl stěžovatel uznán vinným trestným činem nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1-trestního zákona a byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 a půl roku nepodmíněně se zarazením do I. NVS.

Výkon trestu, včetně vazby, proběhl od 3. 6. 1981 do 3. 12. 1983.

Usnesením Vojenského obvodového soudu Prešov ze dne 16. 1. 1991 sp. zn. 4 Rtv 138/90 byl podle § 14 odst. 1 písm. f) shora uvedený rozsudek zrušen ve výroku o trestu a stejně tak byla zrušená všechna obsahové navazující rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo, pozbyla svého podkladu.

Následným rozsudkem Vojenského obvodového soudu Prešov ze dne 16. 1. 1991 sp. zn. 4 Rtv 138/90 byl stěžovatel odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku.

Sdělením Ministerstva spravedlnosti SR ze dne 14. 12. 1995 č. 6743/93-91/1358/V. byl stěžovatel částečně odškodněn. V položce náhrada ušlé mzdy bylo přiznáno podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., v platném znění, paušální odškodnění za dobu od 3. 6. 1982 do 3. 12. 1983 ve výši 45.000,- Sk. (Příčina, proč nebyla odškodněná celá částka, spočívala v tom, že stěžovateli zůstal tzv. zbytkový trest.)

Stěžovatel se však pokladal za nevinného, a proto chtěl dosáhnout úplného zproštění trestu i viny. To se nakonec podařilo.

Usnesením Okresního soudu Prešov ze dne 22. 1. 2010 sp. zn. 41Nt/10/2009 byla všechna dosud pravomocná rozhodnutí zrušená a následným usnesením ze dne 15. 3. 2011 č.j. 5TV/3/2010-17 bylo trestní stíhání stěžovatele zastaveno, neboť žalovaný skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Dne 28. 6.2011 požádal stěžovatel Ministerstvo spravedlnosti SR o odškodnění, mj. v položce náhrada ušlé mzdy.

Ministerstvo spravedlnosti SK mělo žádost vyřídit do 6 měsíců, tj. do 28. 12. 2011, ale neučinilo tak.

Stěžovatel se proto 27. 3. 2012 obrátil na soud. V řízení, které bylo zaevidováno u Okresního soudu Bratislava I. pod sp. zn. 21 C/80/2012, se stěžovatel domáhal náhrady ušlého výdělku ve výši 995,82 Euro s příslušenstvím.

Dříve než soud rozhodl ve věci samé, Ministerstvo spravodlnosti SR postupně začalo plnit. Dne 1. 6. 2012 priznalo stěžovateli 487,42 Euro, dne 4. 12. 2012 priznalo úrok z uvedené částky a dne 31. 1. 2013 priznalo zbytek požadované částky, tj. 508,40 Euro a úrok z této částky.

Stěžovatel na každý krok Ministerstva spravodlnosti SR reagoval příslušným návrhem na částečné zastavení řízení. Nakonec po priznaní celé požadované částky, včetně úroku, stěžovatel navrhl úplné zastavení soudního řízení.

Okresní soud Bratislava I. návrhu vyhovel usnesením ze dne 28. 2. 2013 č.j. 21 C/80/2012-50. Řízení zastavil a stěžovateli priznal náhradu nákladu řízení ve výši 354,84 Euro. Stěžovatel byl s usnesením soudu spokojen, ale Ministerstvo spravodlnosti SR reagovalo odvoláním, v němž tvrdilo, že priznaním náhrady nákladu řízení došlo k nedůvodnému obohacení oprávněné strany.

Na to stěžovatel reagoval dne 29. 3. 2013 vyjadrením k odvolání. (Viz přílohu.)

Krajský soud Bratislava usnesením ze dne 30. 4. 2013 č.j. 5Co/213/2013-66 usnesení soudu prvního stupne v napadené části potvrdil (veta první). Stěžovateli ale nepriznal náhradu nákladu odvolacího řízení (veta druhá).

Nepriznaní náhrady nákladů odvolacího řízení zdůvodnil Krajský soud Bratislava tím, že úspěšný stěžovatel náhradu nákladu odvolacího řízení neuplatnil a ani mu v souvislosti s odvoláním žádné náklady nevznikly.“

Sťažovateľ argumentoval, že si je vedomý judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej sa ústavný súd otázkou náhrady trov konania zaoberá skôr výnimočne, a to len v prípadoch závažných excesov. Za takýto exces považuje sťažovateľ práve svoj prípad, ktorý kvalifikuje ako analogický s prípadom, v ktorom ústavný súd nálezom rozhodol v otázke náhrady trov konania v prospech sťažovateľov (č. k. III. ÚS 454/2010-26 zo 7. júna 2011 a č. k. I. ÚS 463/2012-23 z 12. decembra 2012).

Podľa názoru sťažovateľa uznesením krajského súdu (v časti výroku o nepriznaní sťažovateľovi náhrady trov odvolacieho konania) došlo k porušeniu jeho základného práva garantovaného čl. 36 ods. 1 ústavy, ako aj práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ dôvodil, že kľúčovou otázkou rozhodovania o trovách odvolacieho konania v jeho prípade bola jednak skutočnosť, či mu trovy konania v odvolacom konaní vznikli, a takisto skutočnosť, či si ich náhradu v odvolacom konaní uplatnil. Sťažovateľ argumentoval, že odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu, ktorý konštatoval, že si tieto trovy sťažovateľ neuplatnil a ani mu žiadne trovy nevznikli, je v označenom smere nepravdivé. Podľa vyjadrenia sťažovateľa mu trovy odvolacieho konania vznikli a v bodoch VII a IX svojho vyjadrenia k podanému odvolaniu, ktoré doručil odvolaciemu súdu, si ich aj uplatnil a riadne vyčíslil.

Podľa sťažovateľa takýmto postupom krajského súdu boli porušené jeho označené práva, keď krajský súd *«nespravедlivě „potrestal“ stěžovatele jakožto úspěšného účastníka odvolacího řízení tím, že musí hradit náklady řízení ze svého»* a *„neochránil stěžovatele před důsledky nedůvodného odvolání Ministerstva spravedlnosti SR, tím, že by řádně vypořádal nároky vyplývající z nákladu odvolacího řízení“*.

Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie v závere sťažnosti žiadal, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti označeného výroku uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Co 213/2013 z 30. apríla 2013, v označenej časti rozhodnutie krajského súdu zrušil a priznal mu tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci vyjadril krajský súd listom sp. zn. Spr. 3565/14 z 27. novembra 2014, v ktorom v podstate uznal dôvodnosť sťažnosti sťažovateľa, keď v liste uviedol, že k nepriznaniu trov odvolacieho konania sťažovateľovi došlo *„chybou odvolacieho senátu, prehliadnutím uplatneného nároku navrhovateľa voči odporcovi“*, čo odôvodnil krajský súd objektívnou okolnosťou, a to nadmernou pracovnou zaťaženosťou referujúceho sudcu.

Krajský súd vo svojom vyjadrení z 27. novembra 2014, ako aj právny zástupca sťažovateľa v stanovisku doručenom ústavnému súdu 31. decembra 2014 uviedli, že netrávajú na verejnom ústnom pojednávaní. Sťažovateľ v stanovisku z 31. decembra 2014 zároveň zotrval na dôvodoch podanej sťažnosti a označil krajským súdom prezentovanú objektívnu okolnosť preťažnosti referujúceho sudcu, ktorá mala spôsobiť zlyhanie a pochybenie odvolacieho senátu pri rozhodovaní vo veci sťažovateľa, za takú, ktorá nezavahuje krajský súd zodpovednosti za porušenie práv sťažovateľa.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 213/2013 z 30. apríla 2013 vo výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania sťažovateľovi. Sťažovateľ v prezentovanej argumentácii dôvodí nepravdivosťou skutkových záverov, na ktorých krajský súd postavil právny záver svojho rozhodnutia.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov v prípadoch, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS

17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy, je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, kde je povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia.

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodíť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 36 ods. 1 listiny môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Vo veci sťažovateľa ide o takýto výnimočný prípad, keď namietané pochybenie všeobecného súdu dosahuje takú intenzitu, že napadnuté uznesenie krajského súdu je z ústavného hľadiska neakceptovateľné.

Krajský súd v odvolacom konaní, v ktorom prijal namietané uznesenie sp. zn. 5 Co 213/2013 z 30. apríla 2013, rozhodoval o odvolaní podanom protistranou proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým tento priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

Krajský súd odvolaniu protistrany nevyhovел a svojím uznesením prvostupňové rozhodnutie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil. Sťažovateľovi však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Svoj výrok o nepriznaní trov odvolacieho konania krajský súd odôvodnil poukazom na aplikáciu relevantných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), a to § 224 ods. 1 OSP s použitím § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods. 1 OSP, kde konštatoval, že *„v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi, ktorý si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a ani mu v súvislosti s podaným odvolaním žiadne trovy nevznikli, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal“*.

Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 OSP o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčíslíť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Z relevantnej právnej úpravy vyplýva, že sťažovateľ, ktorý bol v konaní úspešný, mal v intenciách ustanovenia § 142 ods. 1 OSP právo na náhradu trov konania, kde dodatočnými podmienkami ich priznania bolo splnenie skutočností predpokladaných tak ustanovením § 142 ods. 1 OSP, ako aj ustanovením § 151 ods. 1 OSP, a síce že sťažovateľovi trovy na účelné uplatňovanie práva reálne vznikli a súčasne ich sťažovateľ aj náležite uplatnil.

Keďže krajský súd pri aplikácii príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyvodil právny záver na podklade, ako sám vo svojom vyjadrení uznal, chybných skutkových záverov (keď prehliadol sťažovateľom realizovaný procesný úkon – vyjadrenie k podanému odvolaniu, v ktorom sťažovateľ súčasne náležite vyčíslil náhradu trov odvolacieho konania), nedodrжал imperatív „zákonom ustanoveného postupu“ obsiahnutý v čl. 36 ods. 1 ústavy, ústavný súd vyslovil, že jeho uznesením sp. zn. 5 Co 213/2013 z 30. apríla 2013 vo výroku o náhrade trov konania došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (podobne § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie [podobne § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde].

Ústavný súd vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa, a preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). V zmysle § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde v tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu. Úlohou

krajského súdu bude vec opätovne prerokovať a rozhodnúť, na podklade správnych skutkových záverov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie (podobne § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 100 €, ktoré však neodôvodnil v zmysle § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania a vrátil mu vec na nové konanie, a tým v okolnostiach daného prípadu považuje nápravu za dovŕšenú, preto sťažovateľovi finančné zadosťučinenie nepriznal (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľa si v podaní z 31. decembra 2014 uplatnil trovy konania v celkovej sume 417,98 €.

Ústavný súd podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 418 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2013 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) v hodnote po 130,17 € vrátane režijných paušálov v hodnote po 7,81 €, ako aj za tretí úkon právnej služby vykonaný v roku 2014 (stanovisko k vyjadreniu krajského súdu) v hodnote 134 € vrátane režijného paušálu v hodnote 8,04 €, ktorú zaviazal uhradiť krajský súd (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2015